

PS-tuần II-thứ sáu
(Cv 5,34-42/Ga 6,1-15)
Duyên Thập Tự Lê Văn Đoàn

ĐẰNG SAU NIỀM VUI

Trong mùa Phục Sinh này, khi ánh sáng Phục Sinh của Chúa Kitô tiếp tục lan tỏa và thấm sâu vào trái tim chúng ta, Giáo hội mời gọi chúng ta chiêm ngắm hai cảnh tượng thoát nhìn có vẻ khác biệt, nhưng lại cộng hưởng một cách kỳ lạ. Một bên là đám đông no nê nhờ phép lạ hóa bánh ra nhiều, sẵn sàng tôn Giêsu làm vua (Ga 6, 1-15). Bên kia là các tông đồ, bị đánh đập và hạ nhục, lại vui mừng vì được coi là xứng đáng chịu khổ vì danh Chúa Giêsu (Cv 5, 34-42). Sợi chỉ đỏ kết nối hai câu chuyện này là câu hỏi về niềm vui. Nhưng niềm vui nào? Và quan trọng hơn, điều gì ẩn giấu **đằng sau niềm vui** đó?

1. Đằng Sau Niềm Vui No Nê

Tại sao Giáo hội, trong thời gian cử hành sự Phục Sinh, lại đề nghị chúng ta đi sâu vào chương 6 của Tin Mừng Gioan, một câu chuyện đi theo sát sự suy niệm của chúng ta về chương 3? Có lẽ để nhắc nhở chúng ta rằng Phục Sinh không chỉ là một chiến thắng đơn thuần, mà là khởi đầu của một sự biến đổi sâu sắc trong trái tim chúng ta. Sau khi suy niệm về sự cần thiết phải được tái sinh bởi nước và Thần Khí, Giáo hội mời chúng ta chiêm ngắm Bánh Sự Sống, nguồn lương thực đích thực nuôi dưỡng tâm hồn chúng ta.

Hãy quay trở lại câu chuyện. Chúa Giêsu, thấy đám đông quá lớn, đặt ra một câu hỏi khó hiểu: “Ta mua đâu ra bánh cho họ ăn đây?” (Ga 6, 5). Câu hỏi này, không chỉ là một tính toán hậu cần đơn giản, mà là một lời mời gọi đức tin. Tông đồ Philipphê trả lời bằng sự bất khả thi: phải tốn một gia tài! Tông đồ Anrê, thực tế hơn, chỉ ra sự hiện diện của một cậu bé với năm chiếc bánh mạch nha và hai con cá. Một sự nghèo nàn so với một đám đông như vậy.

Tuy nhiên, Chúa Giêsu, cầm lấy những lễ vật ít ỏi này, tạ ơn và phân phát. Phép lạ! Đám đông được no nê. Và ở đó, đằng sau niềm vui của một cái bụng no, một sự cảm dỗ hiện ra: “Khi dân chúng thấy phép lạ Chúa Giêsu đã làm, họ nói: 'Quả thật, đây là Vị Tiên Tri, Đấng phải đến thế gian!' Và Chúa Giêsu, biết rằng họ sẽ đến bắt Người để tôn làm vua, Người lại lui vào núi một mình.” (Ga 6, 14-15).

Tại sao họ muốn tôn Ngài làm vua? Đó có phải là sự công nhận thần tính của Ngài? Một mong muốn phục vụ Ngài? Thưa, không phải vậy. Đằng sau niềm vui của họ, là khát vọng về một vị vua sẽ nuôi sống họ, giải quyết những vấn đề vật chất của họ. Họ thấy ở Chúa Giêsu một người cung cấp dịch vụ, một nhà ảo thuật có khả năng đáp ứng những nhu cầu trước mắt nhất của họ. Họ muốn một vị vua phục vụ họ, chứ không phải một vị vua mà họ phục vụ. Họ muốn bánh, nhưng không phải Bánh Sự Sống.

2. Niềm Vui Được Xứng Đáng Chịu Khổ

Câu chuyện trong sách Công Vụ Tông Đồ cho chúng ta một sự tương phản nổi bật. Các tông đồ, sau khi can đảm rao giảng Tin Mừng, bị bắt, đánh đập và đe dọa bởi Thượng Hội Đồng. Nhưng khi ra khỏi đó, họ tràn đầy niềm vui! “Họ rời khỏi Thượng Hội Đồng, vui mừng vì đã được coi là xứng đáng chịu sỉ nhục vì danh Chúa Giêsu.” (Cv 5, 41).

Niềm vui lạ lùng này là gì, niềm vui nghịch lý này là gì? Có phải là niềm vui vì đã thoát khỏi điều tồi tệ nhất? Niềm vui vì đã đứng vững trước những người quyền lực? Không, nó sâu sắc hơn nhiều. Niềm vui của các ngài nằm ở ý thức được kết hợp với Chúa Kitô trong sự đau khổ của Người. Các ngài đã được coi là “xứng đáng” chia sẻ cuộc khổ nạn của Người, làm chứng cho tình yêu của Người đến cùng. Các ngài đã hiểu rằng niềm vui đích thực không nằm trong sự thoải mái và an toàn, mà nằm trong sự hiến dâng bản thân, trong tình yêu vô điều kiện.

Đằng sau niềm vui của các Tông đồ, là một đức tin không lay chuyển, một niềm tin sâu sắc rằng Chúa Kitô đang sống và Người ngự trị trong trái tim. Các ngài không tìm kiếm vinh quang của con người, cũng không tìm kiếm sự công nhận của người khác, mà chỉ tìm kiếm vinh quang của Thiên Chúa. Các ngài không muốn Chúa Giêsu phục vụ mình, mà phục vụ Người đến cùng.

3. Còn Chúng Ta, Đằng Sau Niềm Vui Của Chúng Ta?

Hai câu chuyện này trực tiếp chất vấn chúng ta. Chúng ta cũng trải nghiệm niềm vui trong các lĩnh vực khác nhau của cuộc sống: niềm vui gia đình, niềm vui nghề nghiệp, niềm vui thiêng liêng... Nhưng nguồn gốc của niềm vui đó là gì? Điều gì ẩn giấu đằng sau nó?

Chúng ta có giống như đám đông, tìm kiếm ở Chúa Giêsu một người cung cấp hạnh phúc dễ dàng, một phương thuốc cho những vấn đề của chúng ta? Chúng ta có muốn một Thiên Chúa phục vụ chúng ta, hay chúng ta sẵn sàng phục vụ Người, ngay cả trong đau khổ? Hay chúng ta giống như các Tông đồ, tìm thấy niềm vui của mình trong sự kết hợp với Chúa Kitô, trong sự hiến dâng bản thân, trong tình yêu vô điều kiện?

Điều cần thiết là phải xét lại động cơ của chúng ta, phải xem xét trái tim của chúng ta. Hãy tự hỏi mình liệu niềm vui của chúng ta có dựa trên những giá trị hời hợt, phù du hay nó trào dâng từ một nguồn sâu sắc, từ một cuộc gặp gỡ đích thực với Chúa Kitô Phục Sinh.

Tính Chân Thực và Chiều Sâu

Ước mong những trích đoạn Kinh Thánh hôm nay thúc đẩy chúng ta luôn rõ ràng hơn, chân thực hơn, trung thực hơn với chính mình. Hãy đi sâu vào tâm trí và trái tim của chúng ta để khám phá những gì ẩn giấu đằng sau niềm vui của chúng ta. Xin Chúa ban cho chúng ta ơn phân định những niềm vui giả tạo, những điều khiến chúng ta xa rời Người, và vun trồng niềm vui đích thực, niềm vui trào dâng từ tình yêu của Người và dẫn chúng ta đến phục vụ Người với niềm vui và sự khiêm nhường, ngay cả trong những thử thách. Nguyên xin Chúa Kitô Phục Sinh, Bánh Sự Sống vĩnh cửu, nuôi dưỡng và hướng dẫn chúng ta trên con đường của niềm vui đích thực, niềm vui của chính Ngài

Niềm vui - một mầu nhiệm cần khám phá

Trong mùa Phục Sinh, khi Giáo Hội đang hân hoan trong ánh sáng Phục Sinh của Chúa Kitô, các bài đọc hôm nay mời gọi chúng ta xét mình sâu sắc về những niềm vui của mình. Bởi không phải mọi niềm vui đều là thánh thiện, và không phải mọi thỏa mãn đều là dấu chỉ của ân sủng. Đằng sau những khoảnh khắc hân hoan của chúng ta, đôi khi ẩn chứa những kỳ vọng lệch lạc, những ảo tưởng, hay thậm chí là sự từ chối thập giá. Hai trình thuật Kinh Thánh hôm nay - phép lạ hóa bánh ra nhiều (Ga 6,1-15) và niềm vui của các Tông đồ sau khi bị đánh đòn (Cv 5,34-42) - cho chúng ta thấy hai khuôn mặt của niềm vui: một niềm vui mập mờ, tập trung vào quà tặng hơn là Đấng Ban Tặng; và một niềm vui tinh tuyền, phát sinh từ sự hiệp nhất với Đức Kitô chịu đau khổ.

Hôm nay, Chúa đặt ra cho chúng ta câu hỏi: *Đằng sau niềm vui của con là gì?* Đó có phải là tiếng reo vang của lòng biết ơn hướng về Thiên Chúa, hay là tiếng thì thầm của một trái tim muốn sử dụng Ngài?

1. Đằng sau niềm vui được no thỏa

Chương 6 Tin Mừng Gioan tiếp nối ngay sau chương 3 (cuộc gặp gỡ với ông Nicôđêmo) trong phụng vụ mùa Phục Sinh. Tại sao lại có sự liên kết này? Bởi vì Cuộc Vượt Qua của Đức Kitô là một cuộc vượt qua vào đời sống mới, và Chúa Giêsu, trong bài giảng dài về Bánh Hằng Sống, sẽ mặc khải rằng lương thực đích thực của Người chính là *bản thân Người*, được hiến tế làm của lễ. Nhưng trước khi đạt tới điều đó, có một dấu chỉ: phép lạ hóa bánh ra nhiều.

Đám đông, chứng kiến phép lạ này, tràn ngập niềm vui. Họ đã được ăn no nê, và giờ đây, họ muốn *tôn Chúa Giêsu lên làm vua* (Ga 6,15). Nhưng niềm vui này có chính đáng không? Hãy nhìn kỹ hơn:

- **Niềm hân hoan của họ có điều kiện:** Họ theo Chúa Giêsu vì đã được ăn (x. Ga 6,26), chứ không phải vì đức tin.
- **Tầm nhìn của họ mang tính chính trị:** Họ mơ về một đấng cứu thế sẽ đánh đuổi người Rôma, chứ không phải về một Đấng Cứu Độ hiến mạng sống mình.
- **Trái tim họ đầy toan tính:** Họ muốn một Thiên Chúa ban phát, chứ không phải một Thiên Chúa đòi hỏi *sự hiến dâng*.

Đằng sau niềm vui này là một cám dỗ luôn hiện hữu: **muốn có một Đức Kitô theo khuôn mẫu của mình**, một vị Thiên Chúa thỏa mãn những ước muốn trước mắt mà không kêu gọi chúng ta hoán cải. Chúng ta có khác gì đám đông đó không? Có khi nào chúng ta cũng tìm kiếm một Kitô giáo không có thập giá, một tôn giáo của an nhàn hơn là của sự hiến dâng?

Chúa Giêsu, Người *lánh đi* (Ga 6,15). Người từ chối vương quyền ảo tưởng đó. Bởi Người biết rằng niềm vui đích thực không đến từ việc thỏa mãn những ham muốn, mà từ sự hiệp nhất với sứ mạng của Người.

2. Niềm vui khi được coi là xứng đáng chịu đau khổ

Thật tương phản với bài đọc thứ nhất! Các tông đồ, sau khi bị bắt, bị sỉ nhục và đánh đòn bởi Thượng Hội Đồng, *ra đi với lòng hân hoan* (Cv 5,41). Tại sao?

- **Họ không vui vì đau khổ tự thân**, mà vì được coi là xứng đáng chịu khổ nhục vì Danh Đức Giêsu (c. 41).

- **Niềm vui của họ phát xuất từ sự đồng hóa với Đức Kitô:** Như Người, họ bị bách hại, và vì thế, như Người, họ được thông phần vào công trình cứu chuộc.
- **Họ hiểu rằng chiến thắng đích thực không phải là sự chấp thuận của thế gian,** mà là sự trung thành với Tin Mừng.

Đằng sau niềm vui này là một **ân sủng của sự sáng suốt**: họ biết rằng thế gian ghét bỏ những gì thuộc về Thiên Chúa (x. Ga 15,18), và họ đón nhận sự ghét bỏ đó như một dấu ấn của sự chân thật. Niềm vui của họ là niềm vui của các Mối Phúc: *Phúc cho anh em khi vì Thầy mà bị người ta bách hại...* (Mt 5,11).

Hôm nay, chúng ta đang ở đâu? Chúng ta có tìm kiếm một đức tin dễ dãi, hay chúng ta sẵn sàng đón nhận niềm vui nghịch lý của những ai chịu đau khổ vì sự thật?

3. Còn chúng ta, đằng sau niềm vui của mình là gì?

Hai trình thuật này buộc chúng ta phải xét mình: **Đằng sau niềm vui của tôi là gì?**

- **Trong đời sống thiêng liêng:** Tôi tìm kiếm Thiên Chúa vì chính Ngài, hay vì những an ủi Ngài ban?
- **Trong những thử thách:** Tôi phản kháng, hay tôi nhận ra nơi đó sự thông phần vào thập giá Đức Kitô?
- **Trong những dẫn thân:** Tôi phục vụ vì yêu mến, hay vì mong được người đời công nhận?

Sự Phục Sinh không xóa bỏ thập giá; nó mang lại ý nghĩa cho thập giá. Cũng vậy, **niềm vui Kitô giáo không phải là vắng bóng đau khổ, mà là xác tín rằng mọi đau khổ được hiến dâng đều trở nên sinh hoa kết trái.**

Lạy Chúa, xin thanh luyện niềm vui của chúng con!

Trong mùa Phục Sinh này, chúng ta hãy cầu xin ơn được có một niềm vui *đích thực*, niềm vui không đến từ sự dư dật vật chất, mà từ sự phó thác vào thánh ý Thiên Chúa. Như các Tông đồ, chúng ta hãy học cách vui mừng không phải *bất chấp* thập giá, mà *nhờ thập giá*, vì chính nhờ thập giá mà Đức Kitô đã cứu độ chúng ta.

“Xin ban cho chúng con, lạy Chúa, những trái tim đủ tự do để tìm kiếm Chúa, chứ không chỉ tìm kiếm những ân huệ của Chúa. Những trái tim đủ mạnh mẽ để chấp nhận bị sỉ nhục vì yêu mến Chúa. Những trái tim đủ vui tươi để nhận ra sự hiện diện của Chúa, ngay cả trong bóng tối. Amen”